

Een vlecht van heilig gras,

Door Robin Wall Kimmerer, boekbespreking door Mattanja Schwencke

Tijdens de retraite in februari vertelde ik Marielke over een boek waar ik heel enthousiast over ben. Sytse hoorde het en vroeg me er iets over te schrijven voor in de Vriendenkring. Dat bleek nog niet zo eenvoudig, het boek is dik en er komt heel veel in aan de orde.

Gelukkig heeft *Een vlecht van heilig gras* van Robin Wall Kimmerer ook nog een ondertitel: *Hoe de natuur, wetenschap en traditionele kennis ons leren respectvol met de aarde om te gaan.*

Dat geeft heel globaal aan waar het boek over gaat.

Robin Wall Kimmerer combineert twee kennistradities over het leven op onze planeet met elkaar. Ze is lid van de Potawatomi-stam en kan daardoor putten uit eeuwen aan ervaring over de ecosystemen in het noorden van de huidige Verenigde Staten van Amerika. Zij kan bovendien putten uit de kennis- en onderzoekstradities van de kolonisten uit Europa. Ze is opgeleid tot botanicus en professor in de bosecologie.

De combinatie levert een boek over dat veel verder gaat dan kennis over ecologie.

Robin Wall Kimmerer

Het gaat over samenwerking met de natuur, over een geschenkeconomie, over de vraag wat de mens te bieden heeft aan alle andere levens op aarde. Het gaat over bescheiden oogsten, over delen, over het weloverwogen voorbij laten zwemmen van een flinke deel van de zalmen, en het jagen met slechts één kogel. Het gaat over wederkerigheid en dankbaarheid, over overvloed en over schaarste. Het gaat over het scheppingsverhaal waarin Hemelvrouw een paradijs op aarde schiep en het verhaal over Windigo, het monster van de honger. Het gaat over vervuiling, vernietiging en oorlog, maar ook over herstel van leven en over vrede sluiten. Het gaat over de mens niet als kroon op de schepping, maar als een jongste familielid, dat nog heel veel kan leren van alle planten en dieren die al veel meer ervaring hebben met leven op planeet Aarde.

En dan heb ik nog lang niet alles genoemd.

Kimmerer geeft mij hoop op een andere manier van bestaan, niet op basis van een nooit eerder uitgeprobeerde utopie, maar op basis van een eeuwenoude doorleefde traditie.

En de dankzegging van de Onondaga-stam heeft mij geïnspireerd tot mijn dagelijkse dankzegging aan de zon, de lucht, het water, de aarde en alles wat daarin en op leeft.

Stam: Potawatomi; Oorsprong: Great Lake district

Na het ontstaan van de Verenigde Staten van Amerika is een groot deel van de Potawatomi in etappes verdreven naar minder vruchtbaar land, zoals zoveel andere oorspronkelijke bewoners van Amerika. Vervolgens zijn de kinderen veelal op kostscholen geplaatst waar 'de indiaan uit het kind' werd geslagen. Wat van de oorspronkelijke cultuur nog bewaard is gebleven, wordt nu weer verzameld en doorgegeven. De Potawatomi leren hun kinderen over de "Zeven Grootvader-leringen" van wijsheid, respect, liefde, eerlijkheid, nederigheid, moed en waarheid jegens elkaar en de hele schepping.

Great Lake District. De pijlen geven de deportaties aan naar de westkant van de rivier de Mississippi tot 1700 km zuidwestwaarts